

SİSTEMİ DAHA DA MERKEZİYETÇİLEŞTİRMEYİ ESAS ALAN BİR ANLAYIŞIYLA 21.YY'IN BİLGİ ÜRETEK „YENİ TÜRKİYE“SİNİ İNŞA ETMEK MÜMKÜN DEĞİLDİR!

Münir Aktolga
Ocak 2017

"Başkanlık Sistemi" meselesini tartışırken dikkate alınması gereken en önemli nokta budur bence; merkezîyetçilikle bilgi üretme süreci arasındaki ters orantılı ilişkidir... Yoksa, işin özüne girmeden havanda su döver dururuz!..

Örneğin, bir Silikon Vadisi neden Rusya'da veya Çin'de değil de Amerika'dadır!? Bunda Amerikan sisteminin hiç mi etkisi yok? Bakın, Rusya'da da, Çin'de de, hatta bütün o Ortaasya Cumhuriyetlerinde falan da „Başkanlık Sistemi“ var, ama bunların hiçbirisi Amerika'da olduğu gibi çok kültürlülüğe dayanan demokratik adem-i merkezîyetçi bir sistem değil... Sadece Amerika'daki sistem kuvvetler ayrılığına ve yerelden yönetime dayanan bir Başkanlık Sistemi (şimdi bana tutupta, „o zaman onlar da niye Trump gibi birini başkan seçtiler demeyin sakın, bu ayrı bir konu!!). Bizim ihtiyacımız olan da işte tam böyle bir sistemdir... Ama, atalarımızdan bize miras kalan Osmanlı-Tanzimat- artığı MERKEZİYETÇİLİK anlayışı yakamızı bırakmıyor! Bu yüzden, bir türlü „patinaj yapmaktan“ kurtularak 21.yy'a, küreselleşme sürecine özgü bilgi üreten bir toplum haline gelemiyoruz...

Bu konuda yoğunlaşmanız için size iki önerim var:

Birincisi, linkini verdiğim benim daha önceki çalışmayı okuyun! Özellikle 209. sayfadan itibaren bu konu ele alınıyor (<http://www.aktolga.de/t5.pdf> , aslında vaktiniz olsa da hepsini okusanız diyeceğim ama!..)

İkincisi ise, son zamanlarda okuduğum en iyi kitap, mutlaka bulun ve özellikle 183. sayfadan itibaren onu da okuyun! ("Kısa Avrupa Tarihi", John Hirst, Say Yay. 2012)

Peki neden merkezîyetçi toplum yapısı muhafaza edilerek bilgi üreten modern bir toplum haline gelinemez?..

Yukarda bahsettiğim çalışmalarda bu konu uzun uzun anlatılıyor; ama işin özü şudur:

Bilgi üretimi, üretici güçlerin-sivil toplumun- gelişmesiyle ilgilidir. Her durumda, varolan sistemin içinde, yeni bilgiler üretmek gelişmeye çalışan sivil toplum güçleri, gelişmenin belirli bir aşamasında, eski sistemin üretilen yeni bilgiler sayesinde oluşan yeni ilişkilere uygun olarak yeniden yapılandırılması talebiyle ortaya çıkarlar. İşte, devletle sivil toplumun ve bilgi üretimi sürecinin karşı karşıya geldiği etkileşme noktası tam burasıdır.

Devlet, mevcut dengeli-düzeni muhafaza etmekle görevli bir örgüt olduğu için, o, en fazla, temsil ettiği düzeni, ilişkileri bozmayacak şekilde (tam tersine, onları tahkim edecek şekilde) devletçi bir gelişmeden (devlet için bilgi üretiminden) yana olur...

Bizdeki „Milli Eğitim Bakanlığı“ nedir sanıyorsunuz! Hiçbir Avrupa ülkesinde böyle birşey yoktur! „Eğitim Bakanlığı“ denir o kadar. En başa koyduğunuz o „Milli“ kavramı bütün bir Eğitim Sistemini etkileyen, merkeziyetçi devletin kontrolü dışında yeni bilgiler üretilmesinin önünü kesen bir engeldir. Bunun „milli“, ya da „gayri milli“ olmayla falan alakası yoktur! Biginin millisi, gayri millisi olur mu!? Ama, Osmanlı artığı merkeziyetçi devlet anlayışına bunu kabul ettiremezsiniz!.. Çünkü, bu türden devletçi bir paradigmada birey ancak, „Tanrının yeryüzündeki gölgesi olan devlet“ varsa varolabilir! Hadi bakalım, başında böyle bir cendere varken, daha da kötüsü, beynin bu türden bir ideolojiyle programlanmış vaziyetteyken otur da sen bilgi üret! Halkımız „benim oğlum bina okur, döner döner gene okur“ diye boşuna söylememiştir. Daha „Milli Eğitim“ den bahsettiğin an-„İslami“ de desen değişmiyor!!- eğitim olayı insanları devlete ait robotlar olarak programlama anlamından geliyor!..

Devletin temsil ettiği toplumsal ilişkilerle somutlaşan düzen, mevcut toplumsal bilginin kayıt altına alındığı bir yapı olduğu için, özgür birey ve sivil toplum tarafından devletin kontrolü dışında üretilecek bilgiler, daha sonra ortaya çıkacak yeniden yapılanma taleplerine zemin teşkil edecektir. Bilgi üretimi, yeni üretim tekniklerinin ve bunlara bağlı yeni insan ilişkilerinin ortaya çıkması anlamına geleceği için, bunları temsilen eskinin içinde ortaya çıkan sivil toplum potansiyeli, bir süre sonra eski devlet yapısı karşısında değişim talebinin öznesi haline gelir...

Daha başlangıçtan itibaren (Cermenler'in Roma'yı altederek Avrupa'yı şekillendirmeye başlamalarından itibaren) bütün Avrupa'da „Batı uygarlığı“ diye bir oluşumun ortaya çıkmasının altında yatan gerçek budur; bilgi üretimi ve sivil toplumun ortaya çıkışı sürecini engelleyecek güçlü merkeziyetçi bir devlet yapılanmasının ortaya çıkmamasıdır... Bütün antika Doğu devletlerinde, sivil toplumun, bilgi üretimi sürecinin-dolayısıyla da toplumsal gelişmenin önündeki başlıca engel hep bu güçlü merkeziyetçi devlet yapısı olagelmıştır...

Bizde, Osmanlı'dan bu yana, devletten bağımsız bir sivil toplumun ortaya çıkmasını engelleyen başlıca faktör de gene işte bu merkeziyetçi Devlet yapısıdır. Çünkü Devlet bu türden bir sivil toplumu kendisine rakip olarak görmektedir. Devletin istediği, kendisine bağlı, kendisine biad eden kullardan oluşan pasif-geleneksel- bir toplumsal yapı olduğu için, orada hiçbir zaman sivil toplum ve bilim gelişemez. Neyin üretileceğine karar veren bir merkezi yapı hiçbir zaman özgür iradeye yer bırakmaz...

Şöyle formüle edelim:

Sivil toplum ⇒ Devletten bağımsız özgür insan yapısı ⇒ Bilgi üretimi ⇒ Bilgi üreten yeni insanlar arasındaki ilişkilere göre mevcut yapının yeniden düzenlenmesi ⇐ Mevcut merkeziyetçi yapının bu gelişmenin önündeki başlıca engel oluşu...

Osmanlı'dan bu yana tarihsel-toplumsal gelişme sürecimiz içinde sivil toplumun yeri...

Önce, yukarıda linkini verdiğim benim çalışmadan Osmanlı sistemine ilişkin bir bölümü okuyalım:

“İlk kuruluş dönemlerinde, yani devletin henüz daha „Aşiret Devleti“ konumunu yitirmediği dönemlerde, sistemin elementlerini birarada tutan ilişki, halâ kan ilişkisidir! Yaşamı devam ettirmeyle karışık bir fetihçilik ve ganimet elde etme hırsıyla bozulmuş da olsa, herkesin işine geldiği için, halâ varmış kabul edilerek ayakta tutulan, gerçek anlamını kaybetmiş, kendine özgü bir kan ilişkisidir bu! Askeri şef, sistemin merkezini elinde tutan güçtür. Ama bu dönemde çevreyi merkeze bağlayan bağlar halâ “gönüllülük” esasına dayalı olduğu için, çıkar birliğiyle “gönüllülük” ilişkisi arasındaki fark pek ayırılmaz!.. „Askeri Demokrasi“ denilen ilişki biçiminin özü budur. Yani, yönetenle yönetilen aynı hedefe kilitlendikleri için-her ikisi de fetihçilik yoluyla testilerini doldurmakla meşgul oldukları için-bunların kendi aralarında fazla bir sorun yaşanmaz! Bu yüzden de, eski kan ilişkisi halâ devam ediyormuş gibi görünür! Bunun böyle olmadığını her iki taraf da bilir aslında, ama kimse umursamaz bunu! Önemli olan işlerin iyi gitmesi, akan suyun herkesin testisini dolduruyor olmasıdır!

Ama daha sonraları, fetihçilik iflâs edipte devlet “Devlet” olarak ortaya çıkmaya başlayınca işler değişir! O „demokrasi“ sözcüğü kaybolur artık ortadan! Merkeze çöreklenmiş, üretim sürecinden kopuk eski fetihçi güç sistemi zorla birarada tutan asalak bir sınıf-Devlet sınıfı-haline gelmiştir artık!. Sistem, üretim faaliyeti içinde aşağıdan yukarıya doğru kendi kendini üreterek var olan bir sistem olmadığından, onun ayakta kalabilmesi için, merkezi elinde tutan bu gücün sürekli enerji sarfetmesi gerekecektir. Peki, üretimden gelmeyince nereden gelecektir bu enerji? İşte bu noktada sistem, tıpkı kendi kendini sokarak intihara yönelen o akrep gibi kendi içine döner! Eski kutsal Devletin fetihçi Devlet Sınıfı bir sülük haline dönüşüp halkın sırtına yapışarak onun kanıyla ayakta kalmaya çalışır. Ama o halâ, “ben olmazsam siz de olmazsınız” diyerek, onlardan sadakat beklemekte, Devletin kurtulması-yaşaması için bütün bunların zorunlu olduğunu söylemekte, üstelik de halâ kendisini dinleyen “Devletine sadık kullar” bulabilmektedir!.. Çünkü bilinç denilen şey üretim faaliyeti içinde oluşur ve daima geriden gelir. Sistem, üretim esasına dayanmayınca bilinç de kendini üretemez!..

Böyle bir sistem kendi içinde bir sivil toplumun oluşmasına olanak tanır mı hiç!?... İşte bunun içindir ki, 1800'lere varıldığında, “sağcı-solcu” bütün “Baticıların” “ilerici” olarak bildiği Padişah II.Mahmut, gayrimüslim mahalli liderlere hiç dokunmazken (çünkü gayri müslimler Devlet sınıfı için yönetim kademesinde rakip değildi, Müslüman olmadan Devlet sınıfına dahil olunamazdı) “Sened-i İttifak’a” imza koyan-koymayan-bütün Müslüman mahalli liderleri keser, yok eder!.. Müslüman sivil toplum potansiyeli daha doğmadan ana karnında yok edilmektedir!.. Nitekim, bu yüzdendir ki, daha sonra o gayrimüslim mahalli liderlerin herbiri kendine özgü birer milliyetçi burjuva devrimcisi haline gelirlerken, Devlet, yaşamı devam ettirebilmenin yolunu sivil toplumda arayacağı yerde, bunu kendine bağlı kullarının yaratacağı asalak Devletçi bir sistemde arayacaktır...”

İşte, 1950 bu yüzdendir bir devrimdir bizde... Çünkü, Osmanlı-Türkiye tarihinde ilk kez aşağıdan yukarıya bir sivil toplum hareketi su yüzüne çıkmaktadır... Onun da sonunun ne olduğunu biliyoruz!..

Bizim tarihimiz, aslında hep Devletle sivil toplum potansiyelleri arasındaki mücadelelerin tarihi olmuştur... Evet, bazan, 1950 de, 1965'te, hatta 2002'de olduğu gibi güya üste de çıkar sivil toplum! Ama bu süreç her seferinde Devletin galip gelmesiyle sona erer! Çünkü, bizde Devlet aşağıdan yukarıya gelişen bir örgüt olmadığı için- adeta tepede asılı durduğun için- onu “ele geçiren”-eğer olayın bilincine varmamışsa- hemen onun tarafından ele geçiriliverir! İbn-i Haldun'un bütün ayrıntılarıyla anlattığı fethederken fethedilmek olayıdır bu!.. Her seferinde Devlet der ki, “tamam kardeşim, al beni, ye beni... daha ne istiyorsun, şimdiye kadar başkaları kullandı biraz da sen kullan”!.. Buna kandiğin an işte herşeyin bittiği sivil toplumun içişi edildiği andır!..

Şimdi, bu iş-sivil toplumun ortaya çıkışı olayı- Batı'da-Avrupa'da nasıl olmuş bunu görmek için- birkaç paragraf da John Hirst'ten:

“Çin uygarlığı uzun bir dönem boyunca Avrupa uygarlığından daha ileriydi. Avrupa Çin'den dolaylı veya dolaysız olarak baskı, kağıt yapımı, pusula, barut gibi şeyleri aldı. Ama yine de, istikrarlı ekonomik büyüme ve sonra da Sanayi Devrimi ilk olarak Avrupa'da meydana geldi. Temsili hükümet, bireysel haklar ve çağdaşlığın diğer ayırıcı özellikleri hep Avrupa'da ortaya çıktı. Avrupa'nın özelliği ne idi”?

“Batı Avrupa'da Roma İmparatorluğu'nun yıkılmasından sonra bir daha bütün toprakların kontrolünü elinde bulunduran tek bir iktidar olmadı. Çin'de Mançular'ın, Hindistan'da Babürler'in ve Ortadoğu'da Osmanlılar'ın yaptığı gibi, eğer Roma'yı da tek bir güç fethetseydi neler olabileceğini düşünün! Roma'yı fethedenler birbirleriyle rekabet eden çeşitli Cermen kabileleriydi... Bunların oturmuş bir devleti yönetecek tecrübeleri yoktu ve Romalılar'ın vergi toplama sistemini devam ettiremezlerdi. Vergi toplayamayan devletler...”

“İşte, Avrupa tarihini büyük ölçüde bu belirleyici -adem-i merkezîyetçi-nitelik yazmıştır. Yönetimlerin halk üzerinde çok az hükmü vardı; halkın bağlılığını talep etmek için çok mücadele etmeleri ve çalışmaları gerekiyordu. Güçlerini arttırmaları karşılığında iyi yönetim sunmak zorundaydılar... Asya ve Ortadoğu'daki birçok imparatorluk ve krallığın yaptığı gibi vergi ve bağ toplama sistemini işletemiyorlardı...”

Şimdi tekrar yukarda linkini verdiğim benim çalışmaya dönüyoruz:

“Başlangıç dönemlerinde, Cermenlerle Osmanlılar arasında köken açısından bir fark olmadığını, her ikisinin de, mülkiyeti Tanrıda-kralda-sultanda kalmak kaydıyla, toprağın tasarruf yetkisini dağıtarak sistemi örgütlemeye çalıştıklarını söylemiştik. Bu durumda daha sonra nasıl oluyor da bu “tasarruf yetkisi” Avrupa Kıta'sında önce feodal, sonra da kapitalist özel mülkiyet haline dönüşürken, Osmanlı'da buna izin verilmiyor, neden?

Osmanlı-İslam etkileşmesiyle, Cermenler-Roma-Hıristiyanlık etkileşmeleri arasında çok büyük farklılıklar bulunuyor. İlkinden başlayalım:

Herşeyden önce şu gerçeğin altını çizmemiz gerekiyor: Müslümanlık, Hıristiyanlık gibi sadece bir “din” değildir! O, aynı zamanda, kentten çıkma yukarı barbarlığın kahramanlık çağının devlet kurma ideolojisidir de. Yani Müslümanlık, bir yanıyla, sınıflı topluma geçişte, yeni “duruma” ilişkin, yeni bir denge-düzen yaratma bilgisi-çabası olarak, bir “din”ken, diğer yanıyla da, “devlet” haline gelmenin-devletleşmenin ideolojik silahıdır; cihan ticaret yollarını “kafirlerden” temizleme “zorunluluğuyla” karşı karşıya oluşun “cihanşumul”-evrensel ideolojisidir. Devlete ait, “devletçi” bir idoloji olmayla, “din” olma özelliği içindedir Müslümanlıkta.

Hıristiyanlık ise, herşeyden önce, Roma işgali altındaki topraklarda doğar. Bir kahramanlık çağı ideolojisi olmayıp, politik olarak, sadece bir direniş, hatta pasif direniş stratejisidir. Onun siyasi yönü bu kadar. Bunun dışında bir din o. Bir ilahi denge hali bilgi sistemi.

Bir diğer önemli nokta da, Roma'nın Hıristiyanlığı kabu etmeden çok önceleri kentten çıkma bir sınıflı toplum (köleci bir toplum) olması. Bu şunun için önemli. Roma, daha sonra, başka çaresi kalmadığı için kabul ediyor Hıristiyanlığı. Öyle ki, Hıristiyanlık “devlet dini” olduktan sonra, bir yandan toplumun içinde devletten ayrı bir kurum olarak (kilise) örgütlenirken, diğer yandan da, devletin eski köleci örgüt yapısı olduğu gibi kalıyor. Yani, Roma-Hıristiyanlık etkileşmesinin sonunda, sistemin içinde ikili bir yapı ve güç merkezleri oluşuyor. Sonra, Roma devleti Cermenlerle boğuşurken, Hıristiyanlık, kuzu postuna bürünmüş kurt örneği, usul usul Cermenler'in boynuna medeniyet yularını geçirmekle uğraştığı için, Roma yenik

düşerek Cermenler Roma'yı fethedince Kilise bundan hiç zarar görmüyor. Hatta bu zaferden kendine pay bile çıkarıyor! Ve Cermenler de bunu kabul ediyorlar. Çünkü birincisi, zaten Kilise'nin etki alanı içinde bulunmaktadırlar, ikincisi de, Kilise'ye ihtiyaçları vardır. Kentten çıkma bir medeniyet tecrübeleri olmadığı için, başka türlü yerleşik bir düzen kurarak hükmedemezlerdi Roma topraklarında. Böylece, daha işin başında, Kilise, muzaffer Cermen kralının yanı sıra ikinci bir güç odağı olarak çıkar tarihsel devrimden. Cermen devletleşmesi, gücün, iktidarın daha işin başında bölünmüş olduğu böyle bir ortamda gerçekleşir. Kilise'nin ayrı bir kurum olarak varlığı, Ortaçağ Avrupasında oluşacak bütün toplum biçimlerinin toplumsal DNA'sına girer.

Avrupa'da feodalizmin doğuşu...

Bu durum (yani Cermen devletleşme sürecinde toprakların-mülkün "Tanrı adına" bir değil, iki "sahibi"nin bulunması-biri Kral, diğeri de Kilise- durumu), Cermen-Roma-Kilise etkileşmesinin sentezi olarak yeni bir toplum biçiminin-feodalizmin- ortaya çıkmasının en önemli nedenidir. Devlet kurma noktasında bulunan Cermen Kralı, daha işin başında, bütün mal ve mülküyle Kilise'yi özerk bir kurum olarak tanımak zorundaydı. "Mülk Allahın mıydı"? O zaman Kilise Kral'dan daha yakındı Allaha! Ve eğer "öbür dünyayı" Kilise temsil edecekse, Kral'a da "bu dünya" kalıyordu! Bu sonuç, ortaya çıkan yeni toplum biçiminin toplumsal DNA larında kayıt altına alınıyordu..

İşte, Kral'la Kilise'nin, "bu dünyayla" "öbür dünyanın", devletle dinin bu içiçe, ama çelişkili birliği-durumudur ki (sistemin bilgi temelindeki bu ikiliktir ki), bütün bir Ortaçağ'ın üzerinde yükseldiği temel budur. **Yapı, sisteme ait bilginin objektif gerçeklik haline gelmesi olduğundan, sistem bu temel üzerinde kurulur-gelişir.** Aynen bir çocuğun oluşumu gibidir bu. Çocuğun DNA larındaki bilgidir ki, onun daha sonra oluşacak bütün yapısal özelliklerinin de temeli bu olacaktır.

Merkezi Krallığın, kendi içinde özerk bir kurum olan Kiliseyle birlikte doğması, sistemin yapısal bir özelliği olarak, bundan sonraki bütün gelişmelere de damgasını vurur. Önce, Kralla Kilise arasındaki çekişmelerden yararlanarak feodal beyler de kendi özerkliklerini kabul ettirirler. Krala karşı Kiliseyle, Kiliseye karşı da Kralla işbirliği yaparak bir denge politikası oluşturup kendi tüzel kişiliklerini kabul ettirirler (bu bilgi toplumsal DNA larla kayıt altına alınır). Daha sonra, Kentlerin kurulmasından sonra, onlar da (Kentler de) aynı yolu izleyecekler ve onlar da kendi tüzel kişiliklerine bu yolla kavuşacaklardır. Avrupada "sivil toplum" geleneğini yaratan tarihsel-yapısal özellik budur. (Şerif Mardin'in „ikinci yapılar“ adını verdiği otonom sivil toplum örgütlenmelerinin üzerinde yükseldiği temel budur...)

Osmanlı'nın İslamiyetle ilişkisi ise bambaşkadır. Bunu gene Şerif Mardin'den dinleyelim:

"İslam ümmeti, İslam'ın başlangıç devirlerinde Peygamberin etrafında toplanan bir Müminler Cemaati olarak teşekkül etti. Bu Cemaat, Hıristiyan inançlarının etrafında odaklanan cemaatlerin aksine, siyaseti "ikincil" bir faaliyet alanı olarak değerlendirip, siyaset alanına sırt çevirmemiştir. Aksine, cemaatin günlük kaygılarında politika önemli bir yer tutuyordu".

Neden Hıristiyanlık "siyaseti" ikincil bir sorun olarak görüyordu? Hıristiyanlığın Roma işgali altındaki topraklarda doğduğunu unutmamalıyım. Bu koşullar altında, direkt siyaset yapılamazdı. "Bütün insanların Tanrı önünde kardeş olduklarını" söylemek ve bunun için mücadele etmek yeterliydi. Yani "siyasetin" görevini din üstlenmişti. Ne demekti "bütün insanların kardeşliği"? Bu işin ucu Roma işgaline-egemenliğine dokunmuyor muydu! "Siyaset" in ta kendisiydi bu aslında! Ama Hıristiyanlık açıktan bir "siyaset" olarak sahneye çıkmadı, sadece "din" dendi adına ve din'le siyaset de böylece ayrılmış oldu! İşte, Hıristiyanlık tarihinde, "din" in "siyasetten" ayrı olarak, devlet karşısında "öbür dünyayı" temsilen yer alışının özü budur!

Roma-Kilise etkileşmesinde de aynı oluşum söz konusudur. Kilise hep, var olan bir güç merkeziyle, devletle birlikte, ama ondan ayrı olarak var olmak durumunda kalmıştır. İslamiyet'in gelişme çizgisi ise apayrıdır”...

Evet, tarihsel arka planı gördükten sonra şimdi tekrar günümüze, “başkanlık sistemi” tartışmalarına dönüyoruz...

Bazıları diyorlar ki, hep sizin hatanız!.. “1950’yi bir devrim olarak görüp Menderes’i desteklediniz, aynı şekilde Demirel’i onun devamı olarak görerek onu da aynı yere oturtunuz, sonra Özal’ı ve ennihayet de Erdoğan’ı, bunların temsil ettikleri hareketleri, “yetmez ama evet” diyerek de olsa, burjuva devrimci bir sivil toplum hareketi olarak görerek desteklediniz; işte varılan sonuç” diyorlar!.. Bu çok devrimci “solcu” arkadaşlara verilecek cevap şöyle olabilirdi:

Ne yapmalıydık yani, “1950 bir karşı devrim hareketidir” diyerek, sizler gibi 27 Mayıs Darbesini “asker sivil aydın zümrenin ilerici” bir hareketi olarak mı ele almalıydık!? Bir 8-9 Mart cuntasının, bir 12 Mart Muhtırası'nın kime karşı verildiğini görmezlikten gelerek 1973 Mart'ında, “bir yanda gecici faşist Demirel ve Filipin tipi demokrasiyi temsil eden parlamenter sistem, bunun karşısında ise 27 Mayıs devrimci geleneğinin temsilcisi General Gürler, biz devrimciler olarak tabii ki Gürler’i destekliyoruz” diyerek, tercihimizi 12 Mart Darbecilerinden yana mı koysaydık!.. Bir yanda, 12 Eylül 1980'in darbeci Evren’i, öte yanda ise, içe kapalı bir ülke olan Türkiye’yi dışa açan büyük devrimci Özal varken ne yapmalıydık, Özal’a karşı oluşturulan cephede mi yer almalıydık?.. Ve Erdoğan... “Yetmez ama evet” diyerek onun tarafında değil de, “Balyoz’uyla”, “Ergenekon’uyla”, “15 Temmuz’uyla”, bitmek tükenmek bilmeyen “paralel Devlet” provokasyonlarıyla cuntacıların safında mı yer almalıydık?..

Eğer bir Menderes, Demirel, Özal ve sonra da Erdoğan, bunlar “Devleti ele geçirmenin” verdiği rehavetle daha sonra yollarından saptılsa bunun kabahati kimdedir? Siz tutuyorsunuz suçlu diye sadece onları (ve belirli bir noktaya kadar onları destekleyen demokratları) göstererek bu arada asıl suçlu olan o antika Devleti gözlerden saklamaya çalışıyorsunuz... Ne de olsa bu insanlar son tahlilde burjuva; ve burjuvazi ne kadar devrimci olabilirse o kadar devrimciler. Daha fazla ne bekliyoruz ki! Peki bu arada işçi sınıfı nerede, o ne yaptı; işçi sınıfını temsil ettiğini söyleyen “sol” nerede, kimin yanında durdu?.. Biraz da bunları konuşalım isterseniz!..

O Demirel ki, 1965’te Başbakanlık koltuğuna oturduğu an bir de bakıyor karşısında Menderes’in boğazına ipin geçirildiği tablo durmakta!.. Yetmedi, bizler de yıllarca “Amerikancı, Morison Süleyman” diye yuhaladık adamı; ama sonra bir de baktık ki, Demirel’e karşı tezgahlanan bütün o cuntaların içinde Amerika da var!.. Kısacası, bu ülke tarihinde ne zaman sivil toplum hareketine geçerek aşağıdan yukarıya doğru bir hamle gerçekleştirmişse, karşısında her dönemde Osmanlı artığı antika Devletin bir provokasyonunu bulmuştur... Bugün bir Erdoğan’ın da reaksiyoner-rövanşist bir psikoloji içine girmesinde gene aynı Devletçi anlayışın rolü yok mudur dersiniz!.. Adama yapılmadık şey kalmadı; kendisine, ailesine karşı küfür dahil her türlü provokasyon denendi, yalan mı? O da şimdi ideolojinin korunmacı duvarlarının arkasına gizlenerek

reaksiyoner bir duruşa geçip size benzedi! Sizin bütün derdiniz onun da sizinle aynı dilden konuşmaya başlaması, öyle değil mi!?. Ben ne sizinkini, ne de onun sizlere karşı geliştirdiği üslubu benimsiyorum, ama gerçek bu...

Bu ülkede “ilericilik”de, “devrimcilik”de hep “Tanrının yeryüzündeki gölgesi” olan bir Devlet’in gölgesine sığınarak yapıldı. Darbeciliğin envai çeşidi-“sağı da solu da”- hep aynı Devletin tezgahı oldu. Bu durumda, bütün bu süreçlerin kurbanları şimdi tutup kendisini “Tanrının yeryüzündeki gölgesi” olarak kabul ettiren Devlete karşı kendi liderlerine ilahi güç atfederek (onu neredeyse mesih mertebesine çıkararak) karşı koymaya çalışıyorlarsa burada kabahat kimdedir, suçlu olan sadece bu insanlar mıdır?..

Ben diyorum ki, eski sistemin içinde kalarak Devletin tarafında yapılan devrimcilik de, Devletleşen bir sivil toplum hareketinin peşine takılarak yapılan reaksiyoner devrimcilik de çıkar yol değildir... Biz, darbecilere karşı Demirel’iyle, Erdoğan’ıyla Anadolunun sivil toplum güçlerini destekler, onların yanında yer alırken bizi suçlayanlar, şimdi bir bakıyoruz ikiye ayrılmışlar! Bir kısmı gene aynı eski Devletçi devrim şarkılarını söylerken, diğerleri de o zaman bizim haklı olarak durduğumuz yerde durarak gene bizi suçlamaya kalkıyorlar! Ne zaman ki Demirel, Özal ve Erdoğan Devletleştirildi ve mücadele mevcut sistemin içine sıkıştırılan reaksiyoner bir mücadele halini aldı, bazıları hemen mal bulmuş Mağribi gibi bunun üzerine atlayarak yeni tipten bir “solculuğun” temsilcileri haline geliverdiler...

Biliyorum, bu kadar sözden sonra diyeceksiniz ki, “peki o zaman sen Referandumda evet mi yoksa hayır mı diyeceksin”?..

Hadi “evet” denildi ne olacak? Böylesine merkezietçi bir anayasa ile Türkiye’nin 21.yy’ da yol alması mümkün müdür? Hadi yol almakta bir yana, şu haliyle bile ülkeyi yönetmek mümkün müdür?.. Ne olacak, II.Abdülhamid dönemine geri dönülemeyeceğine göre, bu gerçek anlaşılınca sonunda fabrika ayarlarına geri dönecek!..

Hadi “hayır” denildi diyelim, ne fark edecek? Ülkeyi daha iyi yönetecek bir muhalefet mi var ortada? Her iki taraf da kendine göre bir restorasyon peşinde! Yeniden o eski Kemalist paradigmaya mı geri döneceğiz? Bu kafa yapısıyla 21.yy Türkiye’sini yönetmek mümkün müdür?.. Siz hiç “muhalefet”ten demokratik bir anayasa önerisi geldiğini gördünüz mü? Herkesi zorla Türk saymanın ötesinde vatandaşlık konusunu çözüme bağlayacak bir öneri işittiniz mi, anadilde eğitim konusunda en küçük bir sinyal geldiğini gördünüz mü, yerelden yönetimlerin güçlendirilmesi konusunda bir talep olduğuna şahit oldunuz mu, eğitim sorunu söz konusu olduğu zaman “Kemalist nesiller yetiştirmenin” ötesine geçildiğini duydunuz mu?.. E, ne kaldı o zaman geriye!!..

Diyeceksiniz ki, ne yapalım eldeki malzeme bu!..

Şunu unutmayın, insanlar ve toplumlar yaşayarak yollarını buluyorlar. Genellikle, neyin mümkün olmadığını görmeden mümkün olan keşfetmek zor oluyor!.. Merak etmeyin, süreçlerin olağanüstü hızlandığı 21.yy dünyasında “tarihsel bir uzlaşmaya” dayanan çok kültürlü yeni bir Türkiye’yi yaratmak fazla vakit almayacak. Yüzdük yüzdük şurda kuyruğuna geldik!..

Benim düşüncelerim, her iki “tarafın” da gölgesine sığındığı Osmanlı artığı Devlet yapısından kaynaklanan dalgalı bir denizdeki o deniz fenerine, böyle bir ortamda yol almaya çalışan teknedeki o pusulaya benziyor!.. Yani ben, ne o dalgayım, ne de işi gücü bırakarak o dalgalarla boğuşmak suretiyle kendine kimlik üretmeye çalışan!.. Eğer birgün ihtiyaç duyarsanız size yol gösterecek olan gene o deniz feneri olacaktır!..

İsterseniz, o kayalara çarparak parçalanmamak için nasıl bir yol izlemek gerektiğinin bir kere daha altını çizelim!

1-21.yy küreselleşme gerçeklerine uygun olarak yerelden yönetime ağırlık veren, kuvvetler ayrılığını temel alan yeni bir anayasa...

2-Eğitim olayının, merkezin koordinasyonu dahilinde yerel yönetimlere bırakıldığı, bu arada herkesin anadilde eğitim hakkına kavuştuğu bir anayasa... (Ayrıca, linkini verdiğim şu çalışmanın bütün üniversitelerde, öğretmen okullarında ders kitabı olarak okutulmasını da öneriyorum!.. Öyle sadece “müfredat” değiştirmeye falan olmaz bu iş; öğrenme ve öğretme olayını kavramış insanlara ihtiyaç var...) <http://www.aktolga.de/z4.pdf>

3-Herkesi “Türk” olmaya mecbur kılan bir anayasa değil, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığını esas alan bir anayasa...

Benim tercihim ve durduğum yer budur. İnanıyorum ki, eğer birgün o deniz fenerine bakarak ilerleme ihtiyacı duyacak olursanız ben işte tam o varacağınız yerde sizleri bekler olacağım!..

Gerçekten de sözün bittiği yerdeyiz! Çünkü gerisi kuvvetler dengesiyle ilgili birşey ve şu an ben orada yokum, sizlere kolay gelsin!..